

Participate to Prepare for Christ's Return

By Elder Steven D. Shumway
Of the Seventy

Participați pentru a vă pregăti pentru întoarcerea lui Hristos

Vârstnicul Steven D. Shumway
din Cei Șaptezeci

April 2025 general conference

Callings and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

A few months ago, I was standing in a hall when Elder Neil L. Andersen walked by. I had just been called as a new General Authority. Likely sensing my feelings of inadequacy, he smiled and said, "Well, there looks like a man who has no idea what he is doing."

And I thought, "There is a true prophet and seer."

Elder Andersen then whispered, "Don't worry, Elder Shumway. It gets better—in five or six years."

Have you ever wondered why we are asked to do things in God's kingdom that feel beyond our reach? With life's demands, have you asked why we even need callings in the Church? Well, I have.

And I got an answer in general conference when President Russell M. Nelson said, "Now is the time for you and for me to prepare for the Second Coming of our Lord and Savior, Jesus the Christ." When President Nelson said this, the Spirit taught me that as we participate in God's work, we prepare ourselves and others for Christ's return. The Lord's promise is compelling that callings, ministering, temple worship, following promptings, and other ways we embark in God's work uniquely prepare us to meet the Savior.

God Is Pleased When We Engage in His

Chemările și alte moduri în care ne imbarcăm în lucrarea Domnului ne pregătesc în mod unic să-L întâlnim pe Salvator.

Cu câteva luni în urmă, stăteam într-un hol când vârstnicul Neil L. Andersen a trecut pe acolo. Tocmai fusesem chemat în calitate de autoritate generală. Dându-și seama că probabil nu mă simțeam pregătit, a zâmbit și a spus: „Ei bine, iată un om care habar nu are ce face”.

Și, m-am gândit: „Iată un profet și un văzător adevărat”.

Vârstnicul Andersen a șoptit apoi: „Nu-ți face griji, vârstnice Shumway. Va fi mai bine – în cinci sau șase ani.”

V-ați întrebat vreodată de ce ni se cere să facem lucruri în împărăția lui Dumnezeu care par a fi peste puterile noastre? Având în vedere numeroasele cerințe ale vieții, v-ați întrebat de ce mai avem nevoie de chemări în Biserică? Eu m-am întrebat.

Am primit un răspuns în cadrul conferinței generale, când președintele Russell M. Nelson a spus: „Acum este timpul în care dumneavoastră și cu mine să ne pregătim pentru a Doua Venire a Domnului și Salvatorului nostru, Isus Hristos”. Când dânsul a spus acest lucru, Spiritul m-a învățat că, pe măsură ce participăm la lucrarea lui Dumnezeu, ne pregătim pe noi înșine și pe ceilalți pentru întoarcerea lui Hristos. Promisiunea Domnului este convingătoare: chemările, păstoria, slujirea în templu, urmarea îndemnurilor și alte moduri prin care ne imbarcăm să-L slujim lui Dumnezeu ne pregătesc, în mod unic, pentru a-L întâlni pe Salvator.

Dumnezeu este mulțumit când ne an-

Work

In “the majesty of this moment,” as God’s kingdom expands and temples dot the earth, there is a growing need for willing souls to engage in God’s work. Selflessly serving is the very essence of Christlike discipleship. But serving is rarely convenient. This is why I admire you covenant-keeping disciples, including our dear missionaries, who set aside your desires and challenges to serve God by serving His children. God “delights to honor [you for serving Him] in righteousness.” He promises, “Great shall be [your] reward and eternal shall be [your] glory.” When we say yes to serving, we are saying yes to Jesus Christ. And when we say yes to Christ, we are saying yes to the most abundant life possible.

I learned this lesson while working and studying chemical engineering in college. I was asked to be the activities planner for a singles ward. This was my nightmare calling. Still, I accepted, and at first it was drudgery. Then at one activity a beautiful girl was smitten by the way I served the ice cream. She returned three times, hoping to catch my attention. We fell in love, and she proposed to me just two weeks later. Well, maybe it wasn’t quite that fast, and I was the one who proposed, but the truth is this: I shudder to think of missing out on Heidi had I said no to that calling.

Our Participation Is Preparation for Christ’s Return

We engage in God’s work not because God needs us but because we need God and His mighty blessings. He promises, “For, behold, I will bless all those who labor in my vineyard with a mighty blessing.” Let me share three principles that teach how our participation in God’s work blesses and helps us prepare to meet the Savior.

First, as we participate, we progress toward “the measure of [our] creation.”

We learn this pattern in the account of the Creation. After each day of labor, God acknowledged the progress made by saying, “It was

gajăm în lucrarea Sa

În „măreția acestui moment”, când împărăția lui Dumnezeu se extinde și templele împânzesc pământul, există o nevoie tot mai mare de suflete dornice să se angajeze în lucrarea lui Dumnezeu. Slujirea altruistă este însăși esența uceniciei asemănătoare lui Hristos. Dar slujirea este rareori comodă. De aceea vă admir pe voi, ucenicii care țineți legămintele și care lăsați deoparte dorințele și încercările voastre pentru a-L sluji pe Dumnezeu în mod altruist slujindu-i copiilor Săi. Dumnezeu „îi [cinstește] pe aceia care [Îl] slujesc în dreptate”. El promite că „Mare va fi răsplata lor și veșnică va fi slava lor.” Când spunem da slujirii, spunem da lui Isus Hristos. Și, când spunem da lui Hristos, spunem da celei mai îmbelșugate vieți posibile.

Am învățat aceasta în timp ce lucram și studiam ingineria chimică la facultate. Mi s-a cerut să planific activitățile într-o episcopie pentru cei necăsătoriți. Aceasta a fost chemarea mea de coșmar. Totuși, am acceptat și la început a fost o corvoadă. Până în timpul unei activități, când o fată frumoasă a fost impresionată de modul în care serveam înghețata. A venit de trei ori, sperând să-mi atragă atenția. Ne-am îndrăgostit, iar ea m-a cerut în căsătorie două săptămâni mai târziu. Ei, bine, poate că nu a fost chiar atât de repede și eu am fost cel care a cerut-o în căsătorie, dar adevărul este că mă cutremur gândindu-mă că aș fi putut rata întâlnirea cu Heidi dacă aș fi spus nu acelei chemări.

Participarea noastră înseamnă pregătire pentru întoarcerea lui Hristos

Ne angajăm în lucrarea lui Dumnezeu nu pentru că Dumnezeu are nevoie de noi, ci pentru că noi avem nevoie de Dumnezeu și de binecuvântările Sale. Domnul ne promite: „Pentru că, iată, Eu îi voi binecuvânta pe toți aceia care lucrează în via Mea cu o binecuvântare puternică”. Permiteți-mi să împărtășesc trei principii care ne învață modul în care participarea noastră ne binecuvântează și ne ajută să ne pregătim să-L întâlnim pe Salvator.

Primul, pe măsură ce participăm la lucrarea lui Dumnezeu, progresăm treptat spre „măsura creației [noastre]”.

Învățăm acest tipar în relatarea despre creare. După fiecare zi de muncă, Dumnezeu a confirmat progresul făcut spunând „lucrul acesta era

good.”He did not say the work was finished nor that it was perfect. But what He did say was that there was progress, and in God’s eyes, that is good!

Callings do not determine or validate a person’s worth or worthiness. Rather, as we labor with God in whatever way He asks, we grow into the measure of our own creation.

God rejoices in our progress, and so should we, even when we still have work to do. At times we may lack the strength or the means to serve in a calling. Still, we can engage in the work and protect our testimonies through meaningful ways like prayer and scripture study. Our loving Heavenly Father does not condemn us when we are willing but unable to serve.

Second, serving elevates our homes and churches into holy places where we can practice covenant living.

For example, our covenant to always remember Christ is made individually, but this covenant is lived as we serve others. Callings surround us with opportunities to “bear ... one another’s burdens, and so fulfil the law of Christ.” When we serve because we love God and want to live our covenants, service that seems dutiful and draining becomes joyful and transformative.

Ordinances don’t save us because they fulfill a heavenly checklist. Rather, when we live the covenants connected with these ordinances, we become the kind of person who wants to be in God’s presence. This understanding overcomes hesitations to serve or preferences not to serve. Our preparation to meet Jesus Christ accelerates when we stop asking what God will permit and start asking what God would prefer.

Third, participating in God’s work helps us receive God’s gift of grace and feel His greater love.

We do not receive financial compensation for serving. Instead, scripture teaches that for our “labor [we are] to receive the grace of God, that [we] might wax strong in the Spirit, [have] the knowledge of God, [and] teach with power and authority from God.” That is a very good trade!

Because of God’s grace, our abilities or inabilities are not the principal basis for extending

bun”. El nu a spus că lucrarea este terminată sau perfectă. Dar ceea ce a spus El a fost că, în fiecare zi, a fost progres și, în ochii lui Dumnezeu, aceasta este bine.

Chemările nu determină sau validează valoarea sau demnitatea unei persoane. Ci, pe măsură ce lucrăm alături de Dumnezeu, în orice fel ni se cere, ajungem la măsura propriei creări..

Dumnezeu Se bucură de progresul nostru și la fel ar trebui să facem și noi, chiar și când mai avem de lucru. Uneori, s-ar putea să ne lipsească tăria sau mijloacele de a sluji într-o chemare.

Totuși, ne putem angaja în lucrare și ne putem proteja mărturia prin moduri semnificative, cum ar fi rugăciunea și studiul scripturilor. Tatăl nostru Cerească iubitor nu ne condamnă atunci când suntem dornici, dar nu putem sluji.

Al doilea, slujirea ne transformă casele și bisericile în locuri sfinte în care putem trăi potrivit legămintelor.

De exemplu, legământul nostru de a ne aminti întotdeauna de Hristos este făcut individual, dar acest legământ este ținut pe măsură ce slujim altora. Chemările ne înconjoară cu ocazii de „a purta poverile unii altora, împlinind astfel legea lui Hristos”. Când slujim pentru că Îl iubim pe Dumnezeu și vrem să trăim potrivit legămintelor noastre, slujirea care, odată, era o îndatorire epuizantă devine plină de bucurie și transformatoare.

Rânduilele nu ne salvează pentru că îndeplinesc cerințele de pe o listă cerească. Mai degrabă, când trăim potrivit legămintelor asociate acestor rânduieli, devenim genul de persoane care doresc să fie în prezența lui Dumnezeu. Această înțelegere depășește ezitățile de a sluji sau preferințele de a nu sluji. Pregătirea noastră pentru a-L întâlni pe Hristos accelerează atunci când încetăm să ne întrebăm ce va permite Dumnezeu și începem să întrebăm ce ar prefera Dumnezeu.

Al treilea, participarea la lucrarea lui Dumnezeu ne ajută să primim ca dar harul lui Dumnezeu și să simțim dragostea Sa.

Nu primim compensație financiară pentru slujire. În schimb, scriptura ne învață că, „pentru munca [noastră, urmează] să [primim] harul lui Dumnezeu ca să [devenim] tari în Spirit, având cunoștințe de la Dumnezeu [și]... [să învățăm] cu putere și autoritate de la Dumnezeu”. Aceasta este un schimb foarte bun!

Datorită harului lui Dumnezeu, capacitățile sau incapacitățile noastre nu sunt temeiul princi-

or accepting a calling. God does not expect perfect performance or exceptional talent to participate in His work. If so, Queen Esther would not have saved her nation, Peter would not have led the early Church, and Joseph Smith would not be the Prophet of the Restoration.

As we act in faith to do something beyond our abilities, our weakness is exposed. This is never comfortable, but it is necessary for us to “know that it is by [God’s] grace ... that we have power to do these things.”

We will fall many times as we engage in God’s work. But in our effort, Jesus Christ catches us. He gradually lifts us to experience salvation from failure and fear and from feeling like we will never be enough. When we consecrate our meager but best effort, God magnifies it. When we sacrifice for Jesus Christ, He sanctifies us. This is the transformative power of God’s grace. As we serve, we grow in grace until we are prepared to “be lifted up by the Father, to stand before [Jesus Christ].”

Help Others Receive and Rejoice in the Gift of Callings

I do not know all the Savior will ask me when I stand before Him, but perhaps one question will be “Who did you bring with you?” - Callings are sacred gifts from a loving Heavenly Father to help bring others with us to Jesus Christ. So I invite leaders and each of us to more intentionally seek those without callings. Encourage and help them engage in God’s work to help them prepare for Christ’s return.

John was not active in the Church when his bishop visited and told him that the Lord had a work for him to do. He invited John to quit smoking. Although John had tried many times to stop, this time he felt an unseen power helping him.

Just three weeks later, the stake president visited John. He called him to serve in the bishopric. John was shocked. He told the stake president he had just quit smoking. If this meant he would have to abandon his tradition of attending professional football games on Sunday, well, that was just too much to ask. The stake president’s

pal pentru oferirea sau acceptarea unei chemări. Dumnezeu nu așteaptă o îndeplinire perfectă sau un talent excepțional pentru a participa la lucrarea Sa. Dacă ar fi fost așa, împărăteasa Estera nu și-ar fi salvat poporul, Petru nu ar fi condus Biserica din perioada de început, iar Joseph Smith nu ar fi fost profetul restaurării.

Pe măsură ce acționăm cu credință pentru a face ceva peste capacitățile noastre, slăbiciunile noastre devin vizibile. Acest lucru nu este niciodată confortabil, dar este necesar ca să „știm că, prin harul [lui Dumnezeu]... avem puterea să facem aceste lucruri”.

Vom cădea de multe ori pe măsură ce ne angajăm în lucrarea lui Dumnezeu. Însă, în efortul nostru, Isus Hristos ne prinde. El ne ridică treptat pentru a simți salvarea de la eșecurile și temerile noastre și de la sentimentul că nu vom fi niciodată suficient de buni. Când ne consacrăm efortul modest, dar cel mai bun, Dumnezeu îl amplifică. Când facem sacrificii pentru Hristos, El ne sfințește. Aceasta este puterea care transformă a harului lui Dumnezeu. Pe măsură ce slujim, creștem în harul lui Dumnezeu până când suntem pregătiți să „[fim] înălțați de către Tatăl, pentru ca să [stăm] înaintea [lui Isus Hristos]”.

Ajutați-i pe alții să primească și să se bucure de darul reprezentat de chemări.

Nu știu tot ce mă va întreba Salvatorul când voi sta înaintea Sa, dar poate că o întrebare va fi: „Pe cine ai adus cu tine?”. Chemările sunt daruri sacre de la un Tată Cereșc iubitor care ne ajută să-i aducem pe alții cu noi la Hristos. Invit pe conducători și pe fiecare dintre noi să-i căutăm în mod intenționat pe cei fără chemare. Încurajați-i și ajutați-i să se angajeze în lucrarea Domnului pentru a-i ajuta să se pregătească pentru întoarcerea lui Hristos.

John nu era activ în Biserică când episcopul său l-a vizitat și i-a spus că Domnul avea o lucrare pe care dorea ca el s-o facă. L-a invitat pe John să renunțe la fumat. Deși John încercase de multe ori să se oprească, de data aceasta a simțit o putere nevăzută care îl ajuta.

Apoi, după doar trei săptămâni, președintele de țară l-a vizitat pe John. Acesta l-a chemat să slujească în episcopat. John a fost șocat. El i-a spus președintelui de țară că tocmai renunțase la fumat. Dacă aceasta însemna că ar trebui să renunțe la tradiția de a urmări meciurile de fotbal de duminică, ei bine, i se cerea prea mult.

inspired response was simple: “John, I am not asking you; the Lord is.”

To which John replied, “Well, if that is the case, I will serve.”

John told me that these sacrifices to serve were the spiritual turning points for him and for his family.

I wonder if we have a blind spot, failing to extend callings to individuals who, to our mortal view, appear unlikely or unworthy. Or we may be more concerned with a culture of performance than with the doctrine of progression, neglecting to see how the Savior increases capacity in the unlikely and the unproven by giving them opportunities to serve.

Elder David A. Bednar teaches the importance of the scriptural mandate to “let every [woman and] man learn [their] duty, and to act.” Do we do this? When leaders and parents let others learn and act for themselves, they blossom and flourish. While the easier path may be to give faithful members a second calling, the more excellent way is to invite the unlikely to serve and let them learn and grow.

If Christ were physically here, He would visit the sick, teach the Sunday School class, sit with the heartbroken young woman, and bless the children. He can do His own work. But He lives this principle of letting us act and learn, so He sends us in His place.

With participation in God’s work comes “the right, privilege, and responsibility to represent the Lord [Jesus Christ].” When we serve to magnify Christ and not ourselves, our service becomes joyful. When others leave our class, meeting, ministering visit, or activity remembering Christ more than they remember us, the work is energizing.

In earnestly seeking to represent the Savior, we become more like Him. That is the best preparation for the sacred moment when each of us will kneel and confess that Jesus is the Christ, which I witness that He is and that President Russell M. Nelson is His “voice ... unto the ends of the earth” to help us “prepare ... for that which is to come.” In the sacred name of Jesus Christ, amen.

Răspunsul inspirat al președintelui de țară a fost simplu: „John, nu eu îți cer acest lucru; Domnul ți-l cere.”

Iar John a răspuns: „În acest caz, voi sluji”.

John mi-a spus că aceste sacrificii pentru a sluji au fost punctele de cotitură spirituale pentru el și familia sa.

Mă întreb dacă nu cumva, uneori, avem un unghi mort, nereușind să oferim chemări persoanelor care, din perspectiva noastră de muritori, par nepotrivite sau nedemne. Sau am putea fi mai preocupați de o cultură a realizărilor decât de principiul doctrinar privind progresul, neglijând să vedem cum Salvatorul crește capacitatea celor nepotriviti sau care nu au dovedit, oferindu-le ocazii de a sluji.

Vârstnicul David A. Bednar ne-a învățat despre importanța mandatului din scripturi de a „[lăsa] fiecare [femeie și fiecare bărbat] să-și învețe îndatorirea sa și să acționeze”. Facem acest lucru? Când conducătorii și părinții permit altora să învețe și să acționeze ei înșiși, aceștia înfloresc și se dezvoltă. Deși calea mai ușoară poate fi să le acorzi membrilor credincioși o a doua chemare, cea mai excelentă este să-i invitați pe cei mai puțin probabil să slujească și să-i lăsați să învețe și să crească.

Dacă Hristos ar fi fizic aici, El ar vizita bolnavii, ar preda la clasa Școlii de duminică, ar sta cu tânăra fată cu inima frântă și i-ar binecuvânta pe copii. El poate face Propria Sa lucrare. Dar El trăiește potrivit acestui principiu de a ne lăsa să acționăm și să învățăm, așa că ne trimite în locul Său.

Odată cu participarea la lucrarea lui Dumnezeu vin „dreptul, privilegiul și responsabilitatea de a-L reprezenta pe Domnul”. Când slujim pentru a-L preaslăvi pe Hristos și nu pe noi, slujirea noastră devine plină de bucurie. Când alții pleacă după clasa, adunarea, vizita de păstorire sau activitatea noastră aducându-și aminte de Hristos mai mult decât de noi, lucrarea este energizantă.

Căutând cu sinceritate să-L reprezentăm pe Salvator, devenim mai asemănători Lui. Aceasta este cea mai bună pregătire pentru momentul sacru în care fiecare dintre noi va îngenunchea și va mărturisi că Isus este Hristosul, ceea ce eu mărturisesc că El este, și că președintele Russell M. Nelson este „[glasul Său]... până la marginile pământului” pentru a ne ajuta „[să ne pregătim] pentru ceea ce va veni”. În numele sacru al lui

Isus Hristos, amin.